

vort Ønske — tværtimod, kan jeg nok sige —, at Folk skal komme og bede om Hjælp. Det er netop Venstres Ønske, at Kommunalbestyrelserne foretager en Regulering, saa at man ikke behøver at henvende sig til Kommunen, det har jeg overalt, hvor jeg har talt om denne Lovgivning, anbefalet Kommunalbestyrelserne at gøre. Jeg ser nemlig saaledes paa det, at det er uheldigt at komme ind paa at give almindelig Pengehjælp, det er langt bedre at regulere Varepriserne for Folk. Det har jeg hævdet og anbefalet overalt, saa derom er jeg ikke uenig med den højtærede Minister.

Jeg vil i denne Forbindelse sige til den ærede Ordfører (Hauge), at hvis der er Kommuner, som intet foretager, selv om det er nødvendigt at foretage noget, staar disse Kommuner, ganske som de vilde staa, hvis det ærede Medlems Forslag gik igennem. De faar ingen Forpligtelse, men kun en Bemyndigelse, og jeg ved da intet andet Raad end, at det ærede Medlem og jeg tager ud i disse Kommuner og taler om, hvordan vi anser det for ret, at Dyrtidsloven bliver administreret. Det ærede Medlem mente, at det var noget søgt, og at det røbede Fattigdom paa Argumenter at drage Sygekasseloven frem. Det kan jeg aldeles ikke være enig med det ærede Medlem i. Derimod maa det ærede Medlem være ualmindelig fattig paa Argumenter, naar han sammenligner en Sygekasse med en Landboforening, for de to Ting har ikke noget med hinanden at gøre. Naar man gaar ind i en anerkendt Sygekasse, skal Kortene jo lægges paa Bordet, for at det kan oplyses, hvor stor ens Indtægt og Formue er; endvidere har Autoriteterne til enhver Tid Ret til at undersøge, om man er kommet over Grænsen. Men der er een Klasse, som indtager en Særstilling, det er Arbejderne. Hvor stor deres Indtægt er, kræver man ikke oplyst, men naar det gælder Husmændene, som jo i Øjeblikket er Genstand for særlig Kærlighed, holder man paa Grænsen.

Jensen-Sønderup: Den højtærede Minister brugte den Vending, at jeg maatte mene, da jeg kender en Del til Kommunalbestyrelsernes Forvaltning af Dyrtidsloven, at mange Kommunalbestyrelser anvendte Loven som Fattigforanstaltning. Det vil jeg ikke erkende. Jeg tror ikke, det er berettiget at sige det. Der er Kommuner, saa vidt jeg ved, ogsaa mange, der i Overensstemmelse med Dyrtidslovens For-

skrifter har ladet Hjælpekassen foretage Uddelingen af den Understøttelse, som de vedkommende skulde have som direkte Pengehjælp, og det er altsaa Ministeren og ikke mig, der stempler de Understøttelser, som Hjælpekasserne uddeler, som Fattigforanstaltninger. Jeg tror ikke, det er berettiget, og jeg vil i hvert Fald ikke anerkende Ministerens Udtalelse som rigtig.

Naar Ministeren stadigvæk kommer tilbage til, at i Købstæderne kan man regulere efter § 2 og faa Statstilskud efter § 1, altsaa $\frac{2}{3}$, for dem, der er mindre velstillede, men at det kan man ikke paa Landet, er det for saa vidt ikke rigtigt, som man selvfølgelig kan gøre nøjagtig det samme paa Landet. Det, som Ministeren vil sige, maa jo være, at de ikke har Raad til det paa Landet, for selvfølgelig har de samme Ret dertil, og saa ligger der altsaa i Ministerens Udtalelse den Opfattelse, at Købstadkommunerne i Grunden er langt gunstigere stillede i økonomisk Henseende end Landkommunerne. Det er altid værd at notere sig. Vi har ikke altid mødt den Opfattelse, at Købstæderne kan sagtens, medens det kniber ude paa Landet.

Andreasen: Det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) udtalte i Dag en lignende Bekymring med Hensyn til de store Skatteydere som den, vi hørte i Lørdags oppe i Landstinget, hvor den blev lagt for Dagen af en æret Landstingsmand for 3die Kreds, Besidderen af Lilliendal — jeg erindrer ikke, hvilket Nummer han har i Fortegnelsen over Kredens Medlemmer. Det giver mig Anledning til en kort Bemærkning. Den ærede Landstingsmand talte om den store Plyndring og nævnedes som et Bevis paa, hvor skammeligt man kunde handle med de store Skatteydere, at i en Sognekommune her paa Sjælland var Sogneraadet blevet enigt om at lægge hele Dyrtidsskatten paa en enkelt Skatteyder i Kommunen. Den ærede Lensgreve glemte imidlertid at føje til, hvad der er Kærnen i Sagen, at denne enkelte Skatteyder var en stor Godsejer, som sultelønner sine Arbejdere. Det var derfor ganske naturligt, at han gennem Skatten kom til at betale den Dyrtidshjælp, som var nødvendig, fordi de fik for ringe Betaling for deres Arbejde.

Ellinger: Det Tilfælde, som det ærede Medlem (Andreasen) nævnedes, kender jeg ikke noget som helst til. Maa jeg sige til den højtærede Minister, at jeg har ikke fremstillet Forholdene, saaledes som de